

En un temps francament rècord, dues formacions tan aparentment divergents com Podem/ Podemos i Ciutadans/Ciudadanos estan demostrant que són les dues cares d'una mateixa moneda: concretament una moneda falsa, equivalent a un duro de Sevilla. Des de Catalunya no ens n'hem d'estranyar gaire, perquè a Ciutadans feia temps que els coneixíem. Podem, en canvi, és una novetat que en qüestió de mesos ha envellit estrepitosament.

D'aquesta mena de formacions se n'ha dit "partits emergents", o bé "nova política". Sí que són emergents en intenció de vot i en els sondejos, però de nova política en tenen ben poc. Ben al contrari, reproduïxen fil per randa tots els tics dels partits de tota la vida: verticalitat, lideratges ferrenys, finançament opac, discursos demagògics i clares contradiccions entre allò que prediquen i allò que fan els seus dirigents en la seva vida privada. El partit del senyor Rivera fa molts d'anys que viu únicament de practicar un

Nova vella política

Sebastià Alzamora

Escriptor

anticatalanisme lerrouxista que ja està més vist que el tebeo, mentre que el partit del senyor Iglesias de moment només ha dit que està en contra del que anomenen casta, aclarint, això sí, que misteriosament la família Botín no forma part d'aquesta casta. Ah, també han deixat ben assentat que estan en contra de la independència de Catalunya. Tot un ideari.

L'únic que ofereixen Podem i Ciutadans és la joventut biològica dels seus líders, que lliga malament amb la vellúria de les seves prèdiques. Podem

no resisteix ni tan sols la comparació amb la Syriza grega, per molt que una munió d'opïnadors s'hi hagin abonat: Syriza és una coalició, no un partit vertical, Tsipras (a diferència d'Iglesias) és relleuable, i fa una bona colla d'anys que proposen un programa de govern que ara intenten dur a terme. Pel que fa a Ciutadans, la seva força creixent no és més que un reflex del desànim que afecta una gran part de l'electorat espanyol. En un moment de desesperació molta gent pot acabar votant qualsevol cosa, sense adonar-se que s'estan fent un magre favor a ells mateixos.

Pocs sistemes polítics deuen estar tan podrits i corcats com el que ha desenvolupat la *soi-disant* democràcia espanyola de quaranta anys ençà. Però si l'alternativa són els senyors Rivera i Iglesias i els seus partidets, anem ben arreglats. Quina nova política?

OVIDI MONTLLOR

20 ANYS DE VACANCES. 20 ANYS DE CANÇONS

Subscriu-te ara a

EL TEMPS

I et regalem aquest disc amb el recull de les seves 20 cançons més emblemàtiques i el número d'EL TEMPS amb l'especial dedicat a **L'Alcoi d'Ovidi**

*Promoció vàlida del 13 al 31 de març del 2015 per a nous subscriptors anuals en paper.
*Amb la subscripció també rebràs, cada matí, un recull de premsa internacional amb la informació dels diaris i setmanaris d'arreu del món.